



# HANS KOPPEL

## NIETS DAN KWAAD

‘Geweldig spannend boek.’ – LINDA.  
over *Ze komt nooit meer terug*

LITERAIRE THRILLER

### **Over het boek**

Journalist Calle Collin werkt voor een familiemagazine aan een feuilleton over mensen die te vroeg uit het leven zijn gerukt. Zo schrijft hij over de dertienjarige Kent die jaren daarvoor doodgereden werd. De dader reed door.

De moeder van de jongen rouwt nog steeds om haar zoon, die ze als een soort heilige is gaan beschouwen. De broer van de jongen spreekt al helemaal niet over de dood van zijn broertje, en de vriendin van de broer bezorgt Calle koude rillingen.

Calle gaat elders op zoek naar informatie en realiseert zich dat er maar weinig positiefs te vinden is over de verongelukte jongen. Toch lukt het hem om een invoelend verhaal te schrijven.

Anders Malmberg, de jonge stercolumnist van een concurrerende krant, leest Calles verhaal en herkent daarin onmiddellijk de kwelgeest uit zijn jeugd. Kent maakte Malmbergs leven tot een hel en leek in niets op de engelachtige persoonlijkheid uit het verhaal van Calle.

Malmberg besluit dat zijn volgende columns zijn versie van het verhaal zullen geven. De waarheid over Kent moet naar buiten komen. Maar al gauw na publicatie van de column blijken zowel de levens van Calle als van Malmberg in gevaar te zijn.

Sommige geheimen moeten begraven blijven – over de doden niets dan goeds...

*‘Spannend, mooi uitgewerkt thrillerdebuut.’ – De Volkskrant over Ze komt nooit meer terug*

### **Over de auteur**

Hans Koppel (1964) is het pseudoniem voor kinderboekenauteur Petter Lidbeck, die woont en werkt in Stockholm. Koppel is een bestsellerauteur in Zweden, Engeland en Duitsland.

*Van dezelfde auteur*

Ze komt nooit meer terug  
Je bent nu van mij

Bezoek onze internetsite [www.awbruna.nl](http://www.awbruna.nl) voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Hans Koppel

# Niets dan kwaad



A.W. Bruna Uitgevers

*Oorspronkelijke titel*

Om döda ont

© 2013 Hans Koppel

First published by Telegram Bokförlag, Sweden, in 2013.

Published by agreement with Norstedts Agency.

*Vertaling*

Corry van Bree

*Omslagbeeld*

© Silas Manhood

*Omslagontwerp*

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0309 0

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprerecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, [www.reprerecht.nl](http://www.reprerecht.nl)). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, [www.cedar.nl/pro](http://www.cedar.nl/pro)).

# 1

Ze haalden Henk op in Brahehus. Hij ging op de achterbank zitten en boog zich tussen hen in naar voren. Hij vloekte en begon snel en opgewonden te praten.

Sara zuchtte. ‘Doe hem om, zodat het alarm stopt.’

Henk begreep het niet.

‘Je gordel,’ zei Sara. ‘Ik word gek van dat geluid.’

‘Ja, ja, natuurlijk.’

Henk trok aan de gordel en zocht onder zich naar de gesphouder. Ze waren al op de snelweg toen het lampje niet meer knipperde en het gepiep stopte. Het was lastiger om Henk stil te krijgen.

‘Verdomme, we kennen elkaar al ik weet niet hoe lang. Ik ging alleen pissen. Toen ik naar buiten kwam was die hufter verdwenen. Die klootzak heeft me belazerd.’

‘Hij heeft mij belazerd,’ zei Sara. ‘Jou niet.’

‘Precies,’ zei Henk en hij boog zich naar voren. ‘Dat is nog erger. Hij heeft niet door met wie hij te maken heeft. Ik snijd die klootzak zijn pik eraf.’

Sara steunde met haar elleboog tegen de zijkant van het portier en liet haar hoofd in haar handpalm rusten. Op momenten zoals deze twijfelde ze en wilde ze dat ze een andere weg had gekozen. Vorige week had ze vier door anabolen opgepompte pummels aangetroffen, hangend op een bank voor een 60 inch-televisie waarop *Miami Ink* werd uitgezonden. Ze hadden zich weliswaar gedragen, waren halfhartig rechtop gaan zitten en hadden haar met gepaste eerbied begroet, maar dat veranderde niets aan de situatie. Delen van de dialoog van de docusoap zaten nog steeds in haar hoofd.

De rit ging verder in zuidelijke richting terwijl Henk loze krachttermen en vermoeiende beloften over Conny’s aanstaande verminking bleef uiten. Hij wist niet van ophouden. Sara liet hem zijn gang gaan. Hij voegde niets toe, was alleen een probleem dat moest worden opgelost. Sara tikte zachtjes met haar hand op Mattes bovenarm en knikte naar een uitrit. Henk verschoof op de achterbank.

‘Waar gaan we verdomme naartoe?’

‘Niet waar gaan we verdomme naartoe, maar waar gaan we naartoe.’

‘Nee echt, waar gaan we verdomme naartoe?’

‘Naar een plek waar we kunnen praten. We moeten uitzoeken wat er gebeurd is.’

‘Dat heb ik verteld. Die klootzak heeft me bedonderd, en jou dus ook.’

‘Tot zover heb ik het begrepen.’

Sara draaide zich naar Matte en wees voor zich.

‘Het parkeerterrein.’

Matte sloeg af. Sara opende het dashboardkastje en haalde er een plastic tas uit.

‘Kom, Henk. We gaan zitten.’

Ze stapten uit de auto. Henk volgde Sara naar de picknicktafel, Matte bleef met zijn achterwerk tegen de kofferbak geleund bij de auto staan. Het bos naast de parkeerplaats was dunbegroeid, zodat je er gemakkelijk in kon lopen, maar wel zo dicht dat vrouwen een struik of een boom konden vinden om achter te plassen.

Ze gingen bij de tafel zitten. Henk draaide zich ongerust om en keek naar Matte.

‘Waarom blijft hij daar staan?’

Sara gaf geen antwoord. Henk wist niet op welke bil hij moest gaan zitten. Hij woog meer dan twee keer zoveel als Sara, maar zag er vergeleken bij haar toch klein uit.

‘Verdomme, ga je mij de schuld geven?’

‘Je telefoon.’

‘Wat?’

Sara gebaarde ongeduldig met haar hand. Henk haalde zijn mobiel uit zijn binnenzak en gaf hem aan haar.

‘Vertel alles nog een keer,’ zei ze. ‘Vanaf het begin.’

‘Verdomme, ik heb het al duizend keer verteld. Blijven we hier zitten en laten we hem ontsnappen? Je zei zelf dat je het niet wilde horen.’

Sara keek naar hem tot hij beseftte dat hij niet in de positie was om standpunten te hebben, en nog minder om die te ventileren.

‘Nog een keer,’ zei ze toen de boodschap tot hem doorgedrongen was. ‘Heel rustig.’

Henk haalde diep adem en begon opnieuw te vertellen. Hij benadrukte elke lettergreep en gebaarde met zijn handen. Sara luisterde aandachtig en herhaalde af en toe een woord.

‘Het klinkt niet als een vooropgezet plan,’ zei ze uiteindelijk. ‘En jij was degene die voorstelde om te stoppen om iets te eten?’

Henk knikte vurig, verlangend om haar ter wille te zijn.

‘Bij die Zweedse tent?’

‘Ze hebben daar lekker eten.’

‘En je vroeg hem om gehaktballetjes te kopen?’

‘Ik heb hem verdomme een briefje van honderd kronen gegeven.’

‘Hoeveel kosten gehaktballetjes?’

‘Wat?’

‘Was honderd kronen voldoende?’

‘Geen idee. Dat dacht ik.’

‘Oké, je geeft hem honderd kronen om eten te kopen, gaat naar het toilet, doet wat je moet doen en als je terugkomt is hij verdwenen?’

‘Eerst dacht ik dat hij ze al gekocht had, daarna zag ik de vrouw met het gele trainingspak...’

‘Wie?’

‘Ze stond voor ons in de rij. En ze stond er nog steeds toen ik terugkwam. Toen dacht ik dat Conny misschien ook naar de plee was gegaan. Omdat hij er niet was.’

‘Ging je daarnaartoe om hem te zoeken?’

‘Eerst niet. Ik wachtte op hem.’

‘Ga verder.’

‘Na een tijdje ging ik naar de plee, maar daar was hij niet. Dus belde ik hem.’

‘En?’

‘Hij nam niet op.’

‘En toen begreep je het?’

‘Ik liep naar het parkeerterrein, de auto was weg. Ik keek bij het benzinestation of hij op het idee was gekomen om te gaan tanken of zo. Daar was hij ook niet. Toen begreep ik het. Die klootzak had me bedonderd. Ik ging verdomme alleen naar de plee, maximaal een paar minuten, en in die tijd...’

Sara hief haar hand om hem te laten zwijgen.

‘Conny rook zijn kans,’ vatte ze zijn verhaal samen.

‘Ik snijd de pik van die hufter eraf,’ zei Henk terwijl hij overtuigend probeerde te klinken.

Sara deed haar ogen geduldig dicht.

‘En toen?’

‘Ik belde.’

Sara hield Henk zijn mobiel voor.

‘Wie belde je?’

‘Jullie.’



Hij keek naar de mobiel in Sara's hand en bedacht zich.

'Eerst belde ik mijn zus. Toen ik begreep dat hij ervandoor gegaan was, belde ik haar eerst.'

'Om...?'

'Ik weet het niet.'

'Je weet het niet?'

'Ik dacht dat ze me misschien kon ophalen. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik was van slag.'

'Dus belde je je zus?'

Henk gaf geen antwoord. Sara zette zijn mobiel aan en bladerde naar de lijst met uitgaande gesprekken. Ze vormde haar mond tot een bedachtzame 'O'.

'Conny heeft mijn geld gestolen en jij belt je zus om opgehaald te worden?'

Henk draaide zich opnieuw om en keek naar Matte, die nog steeds met zijn armen over elkaar tegen de kofferbak geleund stond.

'Ik wilde jullie niet storen,' zei Henk.

Sara hief haar wenkbrauwen en keek hem vragend aan.

'Je wilde ons niet storen?'

Haar stem was zacht en vriendelijk. Ze deed hem denken aan de officier van justitie die Henk al een paar keer had ondervraagd, degene die altijd herhaalde wat hij zei.

*'Je begreep dus niet dat je kameraad je vroeg om zijn wiet te verzorgen? Je dacht dat het henna was? Heeft hasj geen speciale geur? Dat weet je niet? En toch geef je toe dat je een groot deel van je leven wiet gerookt hebt? Vroeger, oké, vroeger. Nu niet meer. Maar je hebt nooit gemerkt dat het een speciale geur heeft? Niet dus.'*

Het was een achterbakse ondervragingstechniek waartegen je je moeilijk kon verweren. Maar alle onzin die werd gezegd was toch alleen voor de publieke tribune bedoeld. De officier van justitie zei dit, de verdediger zei dat en daarna was het een onbesliste race tot de rechter eerdere veroordelingen begon op te dreunen. Dan leunden de juryleden naar achteren en je zag ze denken: sluit die klootzak op, dan kunnen we gaan lunchen.

Het verschil was deze keer dat Henk de waarheid vertelde. Conny had het geld gepakt en was ervandoor gegaan.

'Jullie krijgen elke kroon terug, dat beloof ik.'

'Hoe ga je dat doen?'

'Ik vind hem, dat zweer ik.'

'Jij vindt hem?'

Henk knikte meerdere keren.

‘Absoluut, ik beloof het.’

‘Weet je dan waar hij is?’

‘Wat?’

‘Weet je waar Conny is?’

‘Natuurlijk weet ik dat niet. Geen idee. Als ik dat had geweten, dan had ik hier niet gezeten. Denk je dat? Dat ik weet waar hij is?’

Sara haalde haar schouders op en glimlachte.

‘Ik denk helemaal niets.’

‘Snap het verdomme dan. Hij heeft me belazerd, heeft het geld gepakt en is ervandoor gegaan.’

Sara hield haar hoofd schuin.

‘Hoe ga je hem vinden?’

Het klonk als een uitnodiging. Henk ging rechtop zitten en boog zich over de tafel. ‘Ik ga met zijn vriendin Mona praten, Mona Björklund, ze woont in Bjuv. Ik ben daar geweest, ik ken haar. Een beetje, ik heb haar een keer gesproken. Misschien weet zij iets.’

Sara knikte.

‘En als ze niets weet?’

‘Conny is gek op hoeren, ik kan ook bij hen informeren.’

‘En als dat ook nergens toe leidt?’

‘Wat?’

‘Als hij niet bij zijn vriendin of bij de hoeren is en je hem niet vindt. Hoe kom je dan aan het geld dat je me schuldig bent?’

Henk keek naar haar. Hij beseftte veel te laat dat ze zich amuseerde. Ze maakte zich niet druk over het geld dat ze was misgelopen, besteedde er geen aandacht aan. Voor haar was het een spelletje. Sara observeerde hem aandachtig.

‘Geen idee? Misschien ben je niet zo creatief?’

‘Wat?’

‘Als je snel geld nodig hebt, wat doe je dan?’

‘Wat?’

‘Ik ben van mening dat je een solide plan nodig hebt om aan het geld te komen.’

‘Ik weet het.’

Sara haalde diep adem en beet op haar lip terwijl ze nadacht.

‘Wat zei je zus?’ vroeg ze uiteindelijk.

‘Wat?’

‘Stop met de hele tijd “wat” zeggen. Je zus, toen je haar belde. Wat zei ze?’

‘Ze nam niet op. De telefoon ging over en daarna was hij in gesprek.’

‘Heeft ze je weggedrukt?’

Henk gaf geen antwoord.

‘Hebben je zus en jij een nauwe band? Staan jullie dicht bij elkaar?’

‘Niet bepaald,’ zei Henk, waarna hij harder ging praten om een beroep op allebei te doen. ‘Heb ik jullie ooit bedrogen? Jezus, snappen jullie dat niet? Zo stom ben ik niet eens.’

Hij draaide zich om naar Matte, die geen belangstelling leek te hebben voor wat er gebeurde. Sara pakte Henks handen.

‘Het gaat er niet om wie wat wel of niet gedaan heeft. Jij bent hier, het geld is dat niet. Het doet niet ter zake of ik je geloof of niet.’

‘Doet niet ter zake?’

Henk herhaalde het als een vraag.

‘Dat betekent dat het niet belangrijk is,’ zei Sara.

‘Maar ik...’

‘Sst, luister. Het kan me niet schelen of het jouw schuld is of die van Conny of van iemand anders. Het geld is weg. En het was jouw taak om het naar me toe te brengen, jouw verantwoordelijkheid. Dat is het enige wat ik hoef te weten.’

‘Ik beloof je dat ik het regel. Je krijgt elke kroon terug. Ik maak jacht op die klootzak tot ik hem vind en als ik hem vind...’

Sara hief haar hand. Henk stopte met praten, maar zijn ademhaling was snel en opgewonden, alsof hij gesport had.

‘Ik ben verdomme alleen de boodschapper,’ ging hij verder. ‘Je kunt niet schieten op de boodschapper.’

‘Ik heb een tegenovergestelde ervaring. Het is nooit toeval wie het slechte nieuws overbrengt. En zoals ik al gezegd heb, gaat het er niet om wiens schuld het is, het gaat om de verantwoordelijkheid, en die had jij.’

Sara pakte de witte plastic tas die ze uit het dashboardkastje had gehaald. Ze opende hem langzaam, alsof ze een banaan pelde in een toeneelstukje, en legde het wapen op de tafel. Ze pakte het niet vast.

Henk zette zijn handen tegen de tafelrand.

‘Je hoeft niet eens na te denken,’ zei ze.

‘Nee. Nee verdomme. Ik...’

‘Je bent sterk, je kunt het.’

Henk hijgde ingespannen. Hij had rode vlekken van zijn hals tot zijn wangen.

‘Alsjeblieft... jullie krijgen het geld. Ik vind hem. Ik beroof een bank.’

‘En dan word je gepakt, vraagt de politie waarom je het gedaan hebt en begin jij te kletsen.’

Sara keek vrolijk naar hem.  
‘Verdomme, ik zweer het. Geef me een kans, ik regel het geld. Of iets anders, wat je wilt, zeg maar wat ik moet doen.’  
‘Je hebt een keus,’ zei Sara.  
Henk knikte ijverig. Zijn kin trilde.  
‘Ik kan je laten doodslaan door Matte. Wat betekent dat ik de kogel voor je zus kan bewaren.’  
Henk keek haar vragend aan.  
‘Mijn zus? Wat heeft zij hiermee te maken?’  
Sara haalde haar schouders op.  
‘Je hebt haar gebeld. Dat is voldoende voor mij.’  
Henks lippen bewogen, maar hij bracht geen geluid voort. Hij keek naar Matte, die zich afzijdig hield.  
‘Jij mag kiezen,’ zei Sara.  
‘Jullie moeten Conny te grazen nemen. Hij is degene die de poen gestolen heeft, niet ik.’  
Sara hief haar handen en deed haar ogen dicht.  
‘Jullie zijn net kleine jongens in een zandbak,’ zei ze. ‘Hij heeft mijn schep gepakt. Dat is niet echt mijn probleem, nietwaar?’  
Ze glimlachte opnieuw, bijna moederlijk.  
‘Zoals ik al zei, heb je een keus.’  
Henk keek naar het wapen, Sara keek hem onderzoekend aan.  
‘Wat voor werk doet ze?’  
‘Wie?’  
Henk knipperde met zijn ogen en keek op naar Sara.  
‘Je zus, wat doet ze?’  
‘Wat?’  
‘Ze heeft toch een baan?’  
Henk probeerde te slikken, maar zijn mond was net zo droog als zijn keel. Hij vertrok zijn gezicht.  
‘Ze is adviseur bij een bank.’  
‘Dus je wordt miljonair?’  
Sara keek aandachtig naar Henk. Zijn gezicht vertrok en zijn handen trilden.  
‘Hoe gaan we het doen?’ vroeg ze. ‘Kun je het zelf of moet ik Matte roepen?’  
Henk gaf geen antwoord. Sara zuchtte ongeduldig en hief haar arm. Matte ging rechtop staan om naar hen toe te lopen. Henk pakte het wapen. Sara draaide haar handpalm naar Matte en hij parkeerde zijn achterwerk weer tegen de kofferbak.

‘Ik kan je neerschieten,’ zei Henk.

Het wapen trilde in zijn hand en zijn stem was nauwelijks te horen. Er klonk geen dreiging in de woorden.

‘Inderdaad, dat kun je,’ zei Sara. ‘Maar omdat er maar één kogel in zit, slaat Matte je daarna dood. Misschien doet hij er wat langer over.’

Ze verstrengelde haar handen op de tafel.

‘Je doodt jezelf niet, je redt het leven van je zus. Zo moet je het zien.’

Henk liet het wapen los, schudde zijn hoofd en probeerde te lachen. Het klonk niet overtuigend.

‘Je kunt niet bedoelen... Het is een grapje, een grapje.’

Hij keek haar aan.

‘Meen je het echt?’

Sara gaf geen antwoord.

‘Meen je het echt?’ herhaalde Henk.

‘Als je het gemakkelijker vindt als Matte het doet...’

‘Het was Conny, hij is ervandoor gegaan, ik niet. Ik heb niet, ik...’

‘Jij hebt een blunder begaan, jij betaalt. Ik bied je een eenvoudige uitweg. Als je het moeilijk voor jezelf wilt maken, ga dan vooral je gang. Hoewel het dan pijnlijker wordt en je zus erbij betrokken raakt. Jij belde, zij drukte het gesprek weg. Ze heeft een baan en leidt een normaal leven. Je bent een last voor haar en brengt haar alleen al door te bestaan in verlegenheid, en dat weet je.’

Sara knikte naar het wapen.

‘Doe voor één keer wat juist is. Ik kan je niet laten leven, dat begrijp je zelf ook. Daarmee zou ik de verkeerde signalen afgeven. Beslis hoe je wilt dat het gebeurt en doe het nu, want ik heb geen zin om nog langer te luisteren naar de onzin die je uitkraamt.’

Henk gaf geen antwoord. Hij staaarde met glanzende ogen naar het wapen.

‘Kom op, Henk. Wees een man, ik weet dat je het kunt.’

Hij keek nog steeds naar het wapen.

‘Niet?’ zei Sara en ze hief haar hand opnieuw om Matte te roepen.

Henk boog zich over de tafel en pakte het wapen met een snelle, ongecontroleerde beweging. Zijn hand trilde terwijl hij het langzaam naar zich toe draaide.

Sara pakte zijn pols vast.

‘Alsjeblieft schat, er zitten hier mensen koffie te drinken en broodjes ei te eten. Je zult het bos in moeten gaan.’

Henk keek naar haar.

‘Het spijt me.’

Ze glimlachte geduldig als een zwaar op de proef gestelde leerkracht. Henk stond op van de bank en strompelde naar het bos. Sara draaide zich half naar hem toe.

‘In je mond, schuin naar boven. Je zult er niets van voelen.’

Vanuit haar ooghoeken zag ze Matte. Hij stond niet langer tegen de auto geleund, maar maakte kleine rusteloze stappen op de plaats. Sara hoorde het geluid van Henks voeten op de door regen verzadigde grond. Een korte stilte volgde. Sara concentreerde zich op haar ademhaling. Buik uit, buik in.

Toen het schot uitbleef, draaide ze zich om. Henk stond een meter of tien in het bos. Zijn lichaam zwaaide heen en weer, zijn handen hingen roerloos langs zijn lichaam. Ze stond op van de bank en liep naar hem toe.

‘Henk?’

Hij had zichzelf afgesloten van zijn omgeving, was zich alleen nog bewust van zichzelf. Sara liep langzaam naar hem toe.

‘Henk, hoor je me?’

Hij gaf geen antwoord.

‘Hier,’ zei ze. ‘Ik zal het je laten zien.’

Ze pakte zijn pols vast, hief zijn arm langzaam en boog hem naar binnen.

‘Heel rustig. Goed zo. En nu doe je je mond open. Heel goed...’

## 2

‘Ik vind het hier heerlijk.’

Jörgen dronk rechtstreeks uit het blikje.

‘Dat begrijp ik,’ zei Calle zonder naar zijn vriend te kijken.

Ze zaten op de glazen veranda en keken uit over het water. Twee Finlandveerboten zo groot als flats waren net gepasseerd.

‘Een beetje rondhangen, jonge bomen en struiken verzorgen en omgevallen bomen en struiken weghalen. Alleen jij en ik en de Stihl.’

‘Wie?’

‘De Stihl, de motorzaag.’

‘Is dat een goed merk?’

‘Jazeker,’ ging Jörgen verder. ‘Ik heb hem gekocht toen we hier kwamen wonen, ik moest wel. Ik had mezelf nooit beschouwd als de eigenaar van een motorzaag, wist niet eens wat ze kostten.’

‘Nee, en de prijs is natuurlijk verschrikkelijk belangrijk voor je.’

‘Wie het kleine niet eert...’

‘Houd je kop, voordat ik je een klap geef.’

Jörgen lachte.

‘Op de een of andere manier had ik het idee dat duizend kronen een redelijk bedrag was,’ ging hij verder, ‘dus ging ik naar Nacka Trä, waar ze vijftienhonderd kronen voor een Partner vroegen.’

‘Dat zegt me niets.’

‘Mij ook niet, toen nog niet. Maar ik had me ingesteld op duizend en de verkoper wilde vijftienhonderd hebben, dus was het logisch dat ik boos werd.’

‘Natuurlijk.’

Calle Collin was lang geleden gestopt zich te verbazen over Jörgens gierigheid. De man was goed voor een half miljard, maar niets maakte hem blijer dan wanneer hij ergens korting kreeg.

‘Dus ben ik naar Fredells gereden en heb er een verkoper bij gehaald. Een jonge vent die verschrikkelijk stotterde. Hij vertelde dat de Stihl een p-p-professioneel apparaat is.’

‘En die kostte?’

‘Vijfentwintighonderd. Maar de verkoper stotterde en ik was verliefd op die zaag.’

‘Je hebt hem dus gekocht?’

‘Niet alleen gekocht, maar ik ging daar weg met een warm gevoel vanbinnen.’

Jörgen dronk zijn blikje leeg, kneep het fijn en hief zijn wenkbrauwen in een vragend gebaar naar zijn vriend. Calle hief zijn blikje.

‘Ik heb nog, dank je. En ik moet morgen werken.’

Jörgen verdween in de keuken. Calle keek uit over het water. Een zeilboot laveerde naar Bogesundslandet, een andere passeerde met de wind mee in tegengestelde richting. Een van de boten van Vaxholm verscheen in de doorgang tussen Edlunda en Granholmen en twee benzineverslindende racemonsters van iets minder dan veertig voet veroorzaakten diepe rimpels en een enorme deining. Boten die niets op zee te zoeken hadden, maar al te vaak bestuurd door mensen die daar ook niet thuis hoorden.

Jörgen kwam terug met twee biertjes en gaf er een aan Calle.

‘Ik hoef niet meer.’

‘Natuurlijk wel. Op één been kun je niet lopen. Alsjeblieft.’

Jörgen ging zitten.

‘Alleen al het lichamelijke werk dat ik moet verrichten,’ ging hij verder. ‘Ik val elk voorjaar vijf tot tien kilo af. Als ik hier het hele jaar zou wonen, zou ik mooi zijn. In elk geval gespierd.’

Calle gaf geen commentaar op zijn wensgedachte.

‘Wat denk je,’ zei Jörgen na een tijdje. ‘Zullen we naar een homoclub gaan?’

Calle keek naar hem met een sceptische blik in zijn ogen.

‘Waarom dat?’

Jörgen haalde zijn schouders op.

‘Ik weet het niet,’ zei hij. ‘Het is er gezellig, iedereen is vriendelijk.’

‘Iedereen is vriendelijk?’

‘Je weet wat ik bedoel,’ zei Jörgen. ‘Als je iemand aanstoot krijg je een glimlach terug. In heteroclubs krijg je een pak slaag.’

‘Je kletst uit je nek.’

‘Weet je nog dat we naar die gaynight zijn geweest?’

‘Jazeker, ze dachten dat ik je versierd had. Ik was nog nooit zo beleefd.’

‘Dat was een van de leukste avonden van mijn leven,’ zei Jörgen. ‘Hoe lang is dat geleden, tien jaar? Ik denk er nog steeds aan.’

‘Waarom dat?’



Jörgen haalde zijn schouders op.

‘Het is de enige plek waar ik de afgelopen twintig jaar waardering heb gekregen.’

‘Zo erg is het toch niet?’

‘Je hebt geen idee. Ik val alleen op als ik niet op mijn plek ben om opdrachten uit te voeren. Dan wordt er aangifte gedaan dat ik verdwenen ben, op de vlucht.’

‘De Zweedse vader van kleine kinderen drinkt en niemand vraagt zich af waarom?’

‘Precies.’

Calle keek sceptisch naar hem.

‘Je denkt dat ik een grapje maak,’ zei Jörgen. ‘Toen we afgelopen winter op Bali waren en ik me een westerse tientonner voelde, begon ik naar andere mannen te kijken. Ik vroeg mijn geliefde vrouw of ik op hém of op hém leek.’

‘Ben ik dikker dan die Duitser in die Speedo?’

‘Zoiets. Ik koos de ergste uit om zeker van mijn zaak te zijn. Weet je wat ze zei?’

‘Nee, wat zei ze?’

‘Ze zei: “Ik kan jullie niet vergelijken, jullie hebben zulke verschillende lichamen.”’

‘Wat had je dan verwacht?’

‘Een ontkenning natuurlijk. “Nee, lieverd, jij bent veel slanker.” Of: “Nee, hij is moddervet.” Of: “Jij bent dik op een mooie manier.”’

‘Misschien vindt ze dat niet.’

‘En ik ook niet. Daarom moet ik opgevrolijkt worden, een kus op mijn wang krijgen. Een beetje gewone vriendelijkheid. Op Bali...’

Jörgen huiverde bij de herinnering aan zichzelf in zwembroek.

‘Nee,’ zei hij opgewekt. ‘Lichamelijk werk, dat is het. De Stihl en ik tegen de elementen. Waar ga je naartoe?’

‘Morgen?’ vroeg Calle. ‘Naar Höganäs.’

‘Je serie over de dood?’ vroeg Jörgen.

Calle knikte. ‘Inderdaad.’

### 3

‘Waarom?’ herhaalde Sara Vallgren. ‘Je vraagt je af waarom?’

Ze lagen naast elkaar en staarden naar het plafond, naakt en bezweet na de ontlading.

‘Het was gewoon totaal onnodig,’ zei Matte.

‘En wat vind jij dan dat ik had moeten doen? Het laten rusten? Ik moest een daad stellen.’

‘Maar die klootzak vermoorden...’

‘Dat heb ik niet gedaan, ik heb met hem gepraat.’

Ze glimlachte bij de gedachte, alsof het een antwoord was dat het waard was om te onthouden.

‘Je hebt met hem gepraat?’ herhaalde Matte.

‘Oké,’ zei ze. ‘Het was een test. Ik wilde zien of het lukte.’

‘Je geilt er verdomme op.’

‘Het leek bij jou anders ook heel goed te werken.’

Matte ging met een vloeiende beweging zitten, zette zijn voeten op de vloer en wreef met zijn handen over zijn gezicht.

‘Een onbelangrijke nul.’

Sara haalde haar schouders op. ‘Zijn tijd was voorbij.’

Matte keek naar haar met een smekende blik in zijn ogen. ‘Klets niet uit je nek tegen me.’

‘Hij heeft driehonderdduizend kronen laten verdwijnen. Vertel me maar wat we anders hadden moeten doen.’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Matte. ‘Niets.’

‘Niets?’ vroeg Sara geamuseerd. ‘Wat hadden we daarmee voor signaal afgegeven?’

‘Je had hem een kans kunnen geven om je schadeloos te stellen.’

‘Schadeloos stellen?’

‘Het terug te betalen.’

Matte hoorde hoe weinig steekhoudend het klonk.

‘Het is gewoon niet goed,’ ging hij verder. ‘Je kunt niet... het gaat alle perken te buiten. Het is... stom. Wat zeggen we als de politie komt?’

Sara gooide een kussen naar hem toe.

'Stop met dat dramatische gedoe,' zei ze.

'Langs de wegen staan camera's. Mensen hebben misschien gezien dat hij in onze auto stapte.'

'Als het zo ver komt, dan zeggen we dat we hem opgehaald hebben bij het wegrestaurant en afgezet hebben op het parkeerterrein. Dat hij gedeprimeerd leek, maar dat we niet in de gaten hadden hoe ernstig het was en dat we net zo geschokt zijn als alle anderen. Dat is bovendien waar. Ik kan me niet voorstellen dat het zo eenvoudig was.'

'Je bent verdomme ziek.'

'Ik dacht niet dat het zou lukken. Het was een gok. Hij had het wapen op mij kunnen richten.'

Matte knikte.

'Je geilt erop,' constateerde hij. 'Wat wordt de volgende stap?'

'Morgen gaan we naar je moeder toe,' zei Sara.

'Dat niet, het andere.'

Sara haalde haar schouders op.

'We gaan bij Conny's vriendin langs,' zei ze uiteindelijk.

'Waarom?'

'Om met haar te praten,' zei Sara vrolijk.